

דה ריאליזציה וחרדה - מבט לתוך הנפש

מאת: עמית הר-מן

מבוא

פרויקט הגמר שלי עוסק ברגשות שאני מרגיש. בשנה האחרונה התחלתי להרגיש תחושות של [דה ריאליזציה ודה-פרסונליזציה](#), חרדה, פאניקה ותחושה של ניתוק מהמציאות. בחרתי להשתמש בפרויקט שלי ככלי לחקירה של הרגשות האלו, ובנוסף לכך ככלי התמודדות שיאפשר לי לבטא את אותן הרגשות באופן ויזואלי ואומנותי. הרגשות האלו הם משהו חדש עבורי, משהו שלא חוויתי מעולם, ולכן כאשר התחלתי להרגיש אותם והתחלתי לחוות התקפי חרדה ופאניקה, החלטתי שאני אשתמש בצילום בתור אמצעי שיעזור לי להבין את עצמי בצורה טובה יותר.

חרדה היא רגש המתאפיין בחששות ומתח, ומתרחש כאשר האדם צופה שמשהו נורא עומד להתרחש, או להפך, נזכר במשהו נורא וטראומתי שחווה בעברו. מחשבות חרדתיות או הסתכלות על מקרים טראומטיים מהעבר עלולים לעורר התקף חרדה, שבו האדם עלול לחוות תחושה של איבוד שפיות, מחשבות מרובות ש"רצות" בתוך הראש ללא שליטה, והשקפה שגויה על המציאות. פרופסור ליון (2020) מצוטט במאמרו את הסופרת ג'וליה קריסטבה - "הדכדוך מביא לבסוף לידי אובדן משמעות" ציטוט זה משקף גם הוא את אחת התחושות שאני חווה במהלך התקף חרדה - אובדן משמעות קשה שעובר בראשי.

במאמרה של ענבל טננבאום מתוארת הדה-פרסונליזציה כמצב שבו "הוא (האדם) יכול "לצפות" בסיטואציה מהצד או ממבט על על עצמו, כאילו זה מישהו אחר או סרט." בדומה לכך, גם הדה-ריאליזציה מתוארת כמצב שבו "האדם מתאר שהמציאות עצמה לא אמיתית, הוא מנותק ממנה, לא קשור אליה, דברים נראים ומרגישים מעורפלים, המציאות נראית מוזרה". תיאורים אלו מדויקים לתחושות שאני חווה בעצמי, ובעבודת החקר ובסדרת הצילומים שלי אני אחקור אותם לעומק באמצעות האמנות.

העמקה תיאורטית

Kyle Thompson - תומפסון

קיייל תומפסון הוא צלם אמריקאי, נולד בשיקגו ב-11 בינואר 1992. הוא החל לצלם בגיל תשע-עשרה לאחר שמצא עניין בבתים נטושים בקרבת מקום. עבודתו מורכבת ברובה מדיוקנאות עצמיים, המתרחשים לרוב ביערות ריקים ובבתים נטושים.

עבודתו של קיייל מגבשת נרטיב לא ברור, עם קו עלילה לא שגרתית. תמונות אלו מציגות נרטיב לא רציף, מכיוון שאין קו עלילה מוגדר עם התחלה וסוף; במקום זאת, תמונות אלו יוצרות לולאה. הרגעים שקיייל מצלם מתקיימים ברצף זמן משל עצמם. על ידי שימוש רב במראה הפנים, התמונות מקבלות משמעויות מגוונות, והצופה אינו מסוגל עוד לקשור קו עלילה מוגדר לתמונה. התמונות שלי גם הן מכוונות לאותו מקום "לא ברור" שמציג קיייל בעבודותיו. דוגמה לדימוי שכזה היא עבודתו משנת 2015:

Ghost Town (2015)

עבודתו של קייל מתקשרת לפרויקט הגמר שלי ומהווה לי השראה רבה. כמעט בכל הפריימים של קייל ובייצוג הנבחר בפרט, מועברות תחושות של אי וודאות, בלבול, ניתוק מהמציאות (בעקבות הלוקיישנים הלא שגרתיים שבהם קייל מצלם), דיכאון וחרדה. קייל משתמש בתנועות הגוף שלו על מנת להעביר רגשות, ובייצוג הנבחר ניתן לראות את הייאוש שעובר על קייל, את המחשבות הרבות ותחושת הניתוק מהמציאות. הייצוג הנבחר הוא חלק מסדרה הנקראת "Ghost Town" ובסדרה זו קייל מציג פריימים רבים בעלי נרטיב דומה - נרטיב לא ברור אשר מעביר בתוכו בלבול, חרדה, ותחושה כללית של סוריאליזם.

קייל משתייך לז'אנר של צילום חלומי וסוריאליסטי. הפריימים של תומפסון מרגישים "חלומיים" ולא אמיתיים, וברוב עבודותיו הוא מצלם את עצמו. הייחוד שלו על פני אחרים בא לידי ביטוי ביצירותיו השונות, שאותן אנתח.

Pause (2013)

בצילום הנ"ל ניתן לראות אדם שנבלע בתוך עשן. האדם מסתיר את פניו באמצעות יד המושתתת קדימה, שנראית כאילו היא מנסה לפלס את דרכה בתוך העשן הרב. הצילום מעביר מסרים מעורפלים, הוא משתמש באדם שלכוד בתוך הערפל על מנת ליצור סביבה שאינה ריאליסטית, ולעורר רגשות של הזהדהות עם תחושת ההיאבדות בתוך הערפל. לדעתי כוונתו של קייל בפריימים הזו הייתה להעביר את הרגשות שהוא הרגיש, והוא בחר להשתמש בערפל על מנת ליצור סביבה

חלומית שבה הוא מרגיש כלוא. הלוקיישן שנבחר הוא ככל הנראה סטודיו, ולכן רוב המשמעות מגיעה מהתאורה ולא מהלוקיישן עצמו. הצילום אינו חלק מסדרה.

בחרתי בתצלום הזה מאחר והוא מעורר בי סקרנות, והזדהות. כשאני מסתכל על הפריים הזה אני מרגיש שאני יכול להזדהות עם האדם המצולם, ושאני מרגיש כמוהו - לכוד בתוך ערפל, וחווה את החיים בצורה מעורפלת ולא ברורה. האדם בפריים מנסה לפלס את דרכו החוצה, ולראות משהו דרך כל הערפל, וזה גם משהו שאני מזדהה איתו. לפעמים החיים מרגישים לי מאוד מעורפלים, לא ברורים, אפילו לא אמיתיים, ואני מנסה כמעט תמיד לפלס את דרכי החוצה מהתחושה הקשה הזאת, ולמעשה לצאת מהערפל.

התמונה צולמה בעדשת נורמל, ובתצלום מתקיימת פרספקטיבה של מביט מהצד על המתרחש. בתמונה ישנה הקפאה של הרגע - של האדם ושל העשן באוויר. מהירות התריס גבוהה. רוב התמונה מכוסה בעשן, ולכן קשה להצביע על עומק השדה בפריים. התמונה כולה לא חדה במיוחד, אך ניתן לראות שהאזורים האחוריים של הפריים נמצאים בחדות מופחתת מאשר האזורים בקדמת הפריים (היד השמאלית של האדם) לכן ניתן להניח שהתמונה צולמה בעומק שדה רדוד.

הדמות בפריים ממוקמת בשליש הימני, כמעט ואין הבדל בין הדמות לרקע מאחר והיא "נבלעת" לתוך העשן והערפל, יש שימוש במכונת עשן על מנת ליצור את הערפל המצוי בפריים, יש שימוש בחוק השלישים כאשר רוב גופה של הדמות נמצא בשליש הפריים, הדמות ככל הנראה סטטית אך יוצרת עם ידה תנוחה שמתפרשת כדינמית - היא מנסה לפלס את דרכה בערפל. בפריים ישנם צבעים קרים, צבעוניות בולטת של ורוד מלוכלך, ושחור. הקונטרסט בצילום נמוך ועוזר לספק את האפקט של העשן. בפריים יש תאורה מלאכותית. זוהי תאורת סטודיו היוצאת מגוף תאורה שעומד מאחורי האובייקט בפריים. התאורה היא תאורה אחורית שגורמת לעשן להיות מאוד בהיר בעוד שהאובייקט חשוך וכמעט ולא מואר. התאורה ממוקדת במרכז הפריים. זווית הצילום היא בין גובה העיניים לבין זווית נמוכה. הפריים בגודל מדיום - עד לקו המותן של הדמות.

Tides (2016)

בצילום ניתן לראות אדם שוכב על מזרון על שפת החוף, מכוסה שמיכה לבנה שנשטפת לתוך הים ביחד עם הגלים והקצף. האיש שוכב עירום על המזרון, וראשו על כרית לבנה. הצילום מעביר דרכו מסרים סוריאליסטים, מאחר ודברים כאלו הם דברים שלרוב לא רואים במציאות. הוא מעורר סקרנות והתעניינות - מדוע האדם שוכב על מזרון סמוך לשפת הים? הלוקיישן הוא רוב רובו של הפריים, והוא מה שמספק לו את השוני והייחודיות. משמעות הלוקיישן היא שירות הנרטיב בתמונה - הלוקיישן של הים מספק את האווירה החלומית והמשונה שיש לפריים.

בחרתי בתמונה הזו מאחר והיא מעוררת בי הזדהות ומספקת לי השראה רבה. אני רואה בתמונה הזו דימוי של אדם שמצד אחד מנותק מהעולם, ולא שם לב לדברים שקורים סביבו, ממש ישנוני כל הזמן וקהה רגשית, אך בו זמנית גם מחובר לעולם ומנסה למצוא את דרכו בחזרה לנשמה של העולם. אני חושב שהייצוג של הגלים שסוחפים את האדם בעת שנתו מסמלים את הניסיון להתחבר למציאות ולעולם, אך בכל זאת האדם ישן ומנותק לגמרי ממה שמתרחש סביבו.

התמונה צולמה בעדשת נורמל או עדשה רחבה קשה לומר, בפריים ישנו את הקו המנחה של הגל שמשתלב ביחד עם השמיכה של האדם. בפריים ישנה הקפאה של הרגע. הגל מוקפא וניתן לראות את המים עפים באוויר ונשברים כאשר הם פוגעים במזרון - לכן יש שימוש במהירות תריס גבוהה יחסית למהירות תזוזת הגל. התמונה צולמה בעומק שדה מלא. ישנה חדות ברורה של כל הפריים.

הדמות ממוקמת במרכז הפריים, כאשר יש שימוש ביחס בינה לבין הרקע - הים. הדמות נמצאת באמצע הפריים ומלפניה ומאחוריה יש את שפת ים ואת הגל שמגיע ושוטף אותה. מתקיים אלכסון מובהק מהחלק התחתון השמאלי של הפריים לחלקו הימני העליון של הפריים. ישנו שימוש בארט מן הסתם - מזרון, שמיכה וכרית. הדמות ממורכזת בפריים, והיא סטטית. בחצי הימני של הפריים ישנם צבעים חמים שמגיעים מהחול ומהמזרון, בעוד שבחצי השמאלי ישנם צבעים קרים יותר - הצבעים של הים. אך דווקא הצבעוניות הבולטת בפריים היא הלבן. הלבן שולט במרכז הפריים ומצוי במזרון, בשמיכה ובכרית, ובנוסף לכך משמש גם כקו מנחה בקצף שיוצא מהמים.

ככל הנראה יש שימוש בתאורה טבעית בלבד, בשעות אור היום המאוחרות/המוקדמות. התאורה היא תאורה ישירה ואחורית. זווית הצילום היא זווית גבוהה, והפריים מצולם כלונג שוט.

Ghost Town (2015)

בצילום ניתן לראות אדם יושב על רצפת חדר נטוש, מוצף במים, כאשר ראשו מוטה כלפי מטה. האדם נראה מדוכדך, מדוכא, ושקוע במחשבות. החדר מקושט בספרים, גביע, ומחבט על הקיר. הפריים מעביר דרכו תחושה סוריאליסטית ודיכאונית. השימוש בגביע ובמחבט על הקיר משמשים את הנרטיב של החדר הנטוש, ומוסיפים לחדר עבר משלו ומספקים פרטים על מי שהיה גר בו בעבר. הפריים מעורר רגשות דיכאוניים, חרדתיים, ומצויה בו אווירה אפלה. לדעתי כוונתו של תומפסון בעת צילום התמונה הזו הייתה להציג את הדיכאון, הבדידות, הפחד והחרדה דרך מקומות נטושים, שבהם אין חיים והם תואמים לרגשות שמעביר הפריים. זוהי לדעתי גם כוונתו בכל הסדרה שהפריים הנ"ל לוקח בה חלק - Ghost Town, סדרה שבה תומפסון הגיע למבנה נטוש ומוצף בתוך יער, והשתמש בו על מנת ליצור סדרה שמדברת בשפה מאוד סוריאליסטית ודיכאונית.

בחרתי בתמונה הזו ובסדרה הזו מאחר ואני מרגיש שאני מאוד מתחבר אליה. בסדרה יש מגוון רחב של תמונות בתוך המבנה הנטוש והמוצף שבו מצלם תומפסון, ונראה שכמעט בכל התמונות אין חיים באדם המצולם, כאילו האדם המצולם בפריים בוחר להצטרף למבנה הנטוש שבו כבר שבקו החיים.

הסדרה מעוררת בי סקרנות והזדהות, וכשאני צופה בה אני מרגיש שאני יכול להבין את התסכול, הבלבול, הכאב וחוסר החיים שיש במצולמים. בנוסף לכך אני מאוד אוהב את השימוש בלוקיישן, ואני חושב שהוא תורם מאוד לאווירה הכללית של הפריים, והוא משרת בצורה נהדרת את מנח הגוף שבו נמצאים המצולמים.

על מנת לתפוס את כל החדר ואת הארט שיש בו, תומפסון הזדקק ככל הנראה לעדשה רחבה. בפריים ישנם קווים ישרים - קו המים, הקווים שיוצרת השידה, והפסים שמצוירים על חולצת הפסים של המצולם. ישנה הקפאה של הרגע, ולכן מהירות התריס היא גבוהה. התמונה צולמה בעומק שדה מלא כאשר הפוקוס הוא על האדם המצולם. ניתן לראות את כל האלמנטים בחדר, בין אם מדובר באדם, במים, בשידה, או בקיר המקושט. הפרט היחיד שאינו בחדות מלאה בפריים הוא המיטה שנמצאת בקדמת הפריים, וזאת מאחר והפוקוס לא נמצא עליה.

תומפסון בוחר להשתמש בחוק השלישים וממקם את הדמות בשליש בפריים. הדמות כמעט "נבלעת" עם הרקע, ואין פער גדול ביניה לבין הקיר או המים, הם כולם אלמנט אחד. בפריים יש שימוש בארט - מיטה, שידה, ספרים, גביע ומחבת. תומפסון מביא איתו את כל הדברים האלו לסט הצילומים ומעמיד אותם כך שתצא קומפוזיציה שממנו הוא מרוצה. הדמות סטטית וישנה השתקפות שלה ושל השידה על המים. ההשתקפות הזו יוצרת סימטריה בפריים. בפריים שולטים צבעים קרים. גוונים רבים של כחול שמגיעים מהמים, מהחולצה, ומהטפט על הקיר. כמו כן, הצבעוניות הבולטת בפריים היא של הצבע הכחול.

מאחר ומדובר בבית נטוש, ככל הנראה השתמש תומפסון בתאורה מלאכותית. אם זה המקרה, השתמש תומפסון בפלאש שהאיר בצורה ישירה על המצולם ועל החדר כולו, וכך דאג שהחדר יראה כאילו הוא מחובר לחשמל ומואר כמו חדר רגיל. התאורה מתפזרת בכל החדר, ומאירה את כולו. כמו כן ניתן לראות שהיא מגיעה מלמעלה, מאחר ומתחת לשידה ולמיטה יש נפילה של צל. זווית הצילום היא מגובה העיניים של המצולם כאשר הוא בישיבה, והפריים כולו הוא לונג שוט של החדר.

קייל אמר בראיון ל Metal Magazine שמקור ההשראה הגדול ביותר לתמונותיו הם הרגשות שלו. קייל מנסה להביע את הרגשות והתחושות שלו בצורה ויזואלית ופחות אבסטרקטית.

אני מאוד התרשמתי מעבודותיו של קייל. הרגשות שהוא מעביר דרך התמונות שלו, והצורה שבה הוא מוציא לפועל את ההפקות שלו, היא משהו שמעורר אצלי השראה. קייל מדבר בעזרת הצילום על הרגשות הקודרים שאותם הוא חש, ואני מרגיש שהשפה הצילומית שלו היא שפה שאני בעצמי מאוד מתכתב איתה, לכן אני אקח השראה רבה מצילומיו לפרויקט שלי.

גרגורי קרודסון - Gregory Crewdson

גרגורי קרודסון הוא צלם אמריקאי, נולד ב-26 בספטמבר 1962. גרגורי מצלם פריימים בקנה מידה גדול, עד כדי קולנועי, ומביים סצנות שלמות המתרחשות בנופים ובפרברים. הוא מנהל צוות הפקה ותאורה גדול כדי לבנות את התמונות שלו.

עבודותיו של קרודסון מאופיינות בפרודקשן ווליו גבוה במיוחד. עבור כל סט צילומים דואג גרגורי לתאורה ספציפית ומיוחדת, שחקנים ספציפיים אשר עוברים ליהוק ואודישנים, מצלמה מתקדמת במיוחד שמסוגלת לצלם בפורמטים של קולנוע, לוקיישנים שנבחרים בקפדנות יתרה, ועוד. תמונותיו של גרגורי מציגות ברובן המוחלט מסרים דיכאוניים, קודרים וכואבים. הוא מביים את תמונותיו בצורה שבה השחקנים כמעט תמיד מביעים הבעה ריקה, ומוקפים בסביבה אפלה ושוממת. ניתן לראות יישום של המאפיינים הללו בדימוי הבא:

Mother and Daughter (2014)

דרך תמונה זו לדוגמה, ניתן לראות את הקשר שבין עבודותיו של גרגורי לקרודסון לבין פרויקט הגמר שלי. בעבודותיו ובתמונה הנ"ל בפרט, ניתן להרגיש את התחושה של הדיכאון, החרדה, חוסר המשמעות, הבלבול לגבי מה קורה בפריים ומה קורה בעולם שבחוץ. הסביבה הקרה והחשוכה תורמת להעברת התחושה הזו, וגורמת לפריים להיות קודר ומצמרר. ההבעה הריקה שעל פניהן של הבנות מראה את הייאוש, וזוהי גם תחושה שאני מנסה להעביר בפרויקט הגמר שלי. בנוסף לכך,

הסיטואציות שקרודסון מביים מרגישות כאילו הן מנותקות מהמציאות שבה אנו חיים, כאילו הן בעולם משל עצמן. בפרויקט הגמר שלי אני מנסה להעביר תחושה דומה, ואני מכוון לאותם המקומות שאליהם מכוון גרגורי בצילומיו.

הז'אנר שאליו גרגורי משתייך הוא צילום של רגשות, ביניהן בדידות ודיכאון. הפריימים של קרודסון הם מיוחדים למדי, והוא מעביר את אותן הרגשות בצורה שאף אחד אחר לא מעביר. הייחוד שלו על פני אחרים בא לידי ביטוי בהפקות הענק שלו, ובירידה לפרטים הקטנים.

Father and Son (2013)

בצילום ניתן לראות אב ובן, כאשר האב שוכב במיטתו, ללא כל הבעה, ולידו יושב בנו (שאותו אפשר לראות דרך המראה על הקיר) שמשגיח עליו. הבן נראה מדוכדך, וניתן לראות שקשה לו. ליד מיטתו של האב יש שידה ועליה מונחת כוס מים וכדורים רפואיים. האב חולה, והבן משגיח עליו ודואג לשלמו. הצילום הזה מעבירים ערכים של דאגה ומשפחה, ומדבר על בדידות ועל ומוות. לדעתי כוונתו של קרודסון בצילום הייתה לשקף סיטואציה מציאותית בצורה מבויימת, והוא ניסה להראות את הכאב וכיצד התפקידים של האב שדואג לבן יכולים להשתנות ככל שעובר הזמן - שבסופו של דבר הבן הוא זה שדואג לאב החולה.

בחרתי בתצלום הזה מאחר שהאב ששוכב במיטתו מעורר בי סימפטיה. אני מרגיש שאני יכול להזדהות ולהרגיש את הכאב שלו, ואת הקושי המדכא שמצוי בשהיה רצופה במיטה. האב החולה ששוכב במיטתו הוא חסר אונים, הוא לוקח תרופות ומעביר את זמנו בתוך החדר הקודר שלו, ואני מרגיש שאני מסוגל להרגיש את הכאב והדיכאון הזה. בנוסף לכך האווירה השרויה בחדר היא אווירה מדכאת, ממש מזכירה בית חולים, ואני מרגיש חיבור לפריימים שמכוונים לאווירה כזו.

התמונה צולמה בעדשה רחבה, מתקיימת פרספקטיבה של צופה מהצד על האב ובנו. בתמונה ישנו עומק שדה מלא, כל הפרטים בפריים נמצאים בחדות מלאה. הקומפוזיציה בפריים הזה מעניינת מאוד. גרגורי בוחר למקום את האב ואת מיטתו יחסית במרכז הפריים, בעוד שאת הבן שלו רואים דרך מראה בקצה של הפריים, ממש כאילו אנו מציצים לתוך החדר במבט חטוף ואנו רואים אותו בזווית העין. ישנו שימוש בכדורים ובכוס מים על מנת להמחיש את כך שהאבא חולה, ובחדר יש חור ארוך בקיר, שגם הוא בחירה אמנותית של קרודסון. הדמויות סטטיות וישנה השתקפות של האב ושל הבן דרך המראה על הקיר.

בעוד שהחדר מרוהט ומקושט בצבעים חמים יחסית בגוון עץ, הפריים כולו מרגיש ונראה קר. הצבע שבולט בפריים הוא חום. בפריים יש שימוש בתאורה טבעית שנפלת לתוך החדר מהחלון הפתוח ומקורה מהשמש, אך מאחר ומדובר בקרודסון, אפשר להניח שיש גם שימוש בתאורה מלאכותית על מנת ליצור תאורה שממנה הוא מרוצה. התמונה מצולמת מזווית צילום גבוהה, כאשר גודל הפריים הוא לונג שוט שמכניס לתוכו כמעט את כל החדר.

The Basement (2014)

בצילום ניתן לראות גבר ואישה בסלון (אולי מדובר במרתף כמו שם הצילום). ככל הנראה אב ובתו. האב יושב על כורסא וצופה בטלוויזיה, בעוד שהבת שוכבת על הספה ובוהה במשהו לא ידוע, אולי בקיר. בחוץ קריר בעוד שבפנים הם יושבים ועל הרצפה זרוקה שמיכה, קלטות, ומשחקי קופסה. הצילום מעביר את אותה התחושה שצילומים רבים של קרודסון מעבירים - חיים בפרברים של ארצות הברית, משולבים עם הקור, הבדידות והדיכאון שקרודסון מכניס לתמונתו. שתי הדמויות עם הבעות ריקות ואין ביניהן תקשורת. הלוקיישן הוא הבית שלהם, והוא עוזר להמחיש את החום שיש בבית לעומת הקור שבחוץ, אך זאת בזמן שבבית עצמו יש אווירה מתה וחסרת רגשות. הצילום הוא חלק מהסדרה Cathedral of the Pines שבה בדומה לפרקים הזה, גרגורי מצלם את החיים בפרברי ארצות הברית בזמן שהוא משתמש בטון מאוד קודר ונטול רגש.

בחרתי בצילום הזה מאחר והוא מעורר בי סקרנות ותחושה של הזדהות. כשאני מסתכל על הצילום הזה אני מאוד מסוקרן לגבי הקשר בין הגבר והאישה, מדוע הם שניהם עם הבעה ריקה כזו, ובעיקר על מה מסתכלת האישה. בנוסף לכך, אני מרגיש שאני יכול להזדהות באיזשהו מקום עם הצילום, שכן בעוד שבחוץ קר, בתוך הבית חם ונוח יותר, אך באותה מידה בתוך הבית גם יכול להיות קשה, כואב ומדכא.

התמונה צולמה בעדשה רחבה, שכן על מנת לתפוס את כל שטח החדר הזדקק גרגורי לעדשה רחבה יחסית. ישנה הקפאה של הרגע, החדר כולו דומם, ולכן מהירות התריס היא ככל הנראה גבוהה למרות שלא ברור עד כמה היה צורך להעלות את מהירות התריס מכיוון שאין תנועה של הדמויות בפרקים. התמונה צולמה בעומק שדה מלא וניתן לראות בחדות את כל פרטי החדר.

בפרקים ממוקמת הבת באזור השליש הימני, ולכן היא מסתכלת לכיוון השליש השמאלי. לפי חוק השלישים, התמונה יוצרת סקרנות כאשר הדמות בשליש מסתכלת לכיוון שאר הפרקים. לעומתה, ממוקם האב יחסית במרכז, ונמצא ביחס אליה מאחור. גם הוא מסתכל לכיוון השליש השמאלי. בפרקים יש שימוש רב בארט, בין אם מדובר בשמיכה, בקסטות, במשחקי הקופסה, בציורים, בריהוט או בביגוד, כל הארט בפרקים נועד למטרה אחת - ליצור תחושה של בית. הצבעים השולטים בפרקים הם צבעים חמים, והצבע הבולט ביותר הוא חום שבא לידי ביטוי בקירות, בריהוט, בכוסות ועוד. התאורה בפרקים היא תאורה מלאכותית, שמגיעה מהמנורה המונחת על השידה בשליש השמאלי של הפרקים. זווית הצילום היא מגובה העיניים של האב, ודרך זו ניתן לראות את כל גובהו של החדר. גודל הפרקים הוא לונג שוט.

Untitled (2001)

בתמונה ניתן לראות אישה צפה במים שמכסים קומה שלמה של בית. כל הבית מוצף הרהיטים ספוגים במים, בגדיה הלבנים מלאים במים, והיא מסתכלת מעלה בהבעה ריקה. הצילום מעביר תחושה סוריאליסטית וחלומית, ומרגיש קודר ודיכאוני. לדעתי כוונתו של קרודסון בצילום התמונה הייתה להעביר את הרגשות שלו בצורה ויזואלית. אני חושב שהמים שמציפים את הבית מסמלים את ההצפה הרגשית שבה הוא נמצא, והאישה שצפה על המים מסמלת את דרך ההתמודדות עם כל הבלאגן - פשוט לנסות לתת לעצמך לצוף מעל הכל. הלוקיישן משמעותי לתמונה מאחר והוא מה שמקנה לתמונה את הייחוד שלה - בית הוא לא מקום שאמור להיות מוצף במים. התמונה היא חלק מהסדרה Twilight שבה יש המון מאפיינים סוריאליסטים וחלומיים בדומה לתמונה הזו.

בחרתי בתמונה הזו מאחר ואני מרגיש שהיא מאוד יצירתית ומחוכמת, וההשקעה בה היא מעל ומעבר. בנוסף לכך היא מעוררת בי רגשות רבים כמו הזדהות וסקרנות, ומעבירה לי תחושות של דיכאון, ניתוק ובאיזשהו מקום גם רוגע. אני מרגיש שאני יכול להזדהות עם האישה שצפה על המים, ואני יכול לקשר את הציפה הזו לחיים שלי. בדומה לצורה שבה היא מוקפת במים היא יכולה לתבוע

בהם, כך גם אני מוקף ברגשות רבים שאני עלול לתבוע בהם, אך אני מנסה לצוף כמוהה ולהישאר מעל המים.

התמונה צולמה בעדשת נורמל. בפריים יש אלכסונים שנוצרים מהמדרגות, והם מובילים אל האישה דרך השתקפותם על המים. יש הקפאה של הרגע, לכן מהירות התריס היא גבוהה. התמונה צולמה בעומק שדה מלא - כל הפרטים בפריים בחדות מלאה.

האישה ממוקמת במרכז הפריים, וביחס אליה נמצא שאר הבית. יש שימוש גדול מאוד בארט - כל הבית מקושט רהיטים, ספרים, מנורות, ציורים, מעילים, וכמובן המים. השיקוף של הדמות על המים יוצר סימטריה בפריים, וניתן לראות סימטריה בינה לבין עצמה, בין המנורות, החלונות, המדרגות ועוד. הדמות קבועה במקומה - סטטית.

בפריים יש צבעים קרים. המים כהים למדי בעוד שהאישה לבושה כולה לבן. הטפט על הקיר מתכתב עם הנורות, בעוד שהכורסא מתכתבת עם המדרגות. בפריים יש תאורה מלאכותית - מנורות בתוך הבית, תאורה מקצועית המכוונות על סט הצילומים, ומה שנראה כמו תאורה טבעית מהשמש על הרהיטים, המדרגות וכוננית הספרים. זווית הצילום היא קצת מעל גובה העיניים של האישה, וגודל הפריים הוא לונג שוט.

קרודסון ציין שסגנון הצילום שלו הושפע מסרטים כמו ליל הצייד, קטיפה כחולה, ורטיגו, ומפגשים מהסוג השלישי. השפעות נוספות כוללות את הצלמת דיאן ארבוס והצייר אדוארד הופר.

אני מאוד מתרשם מהעבודות של גרגורי קרודסון. הדרך שבה הוא פועל והדרך שבה הוא מוציא לפועל את ההפקות שלו מעוררת השראה. בנוסף לכך אני מאוד התרשמתי מהשפה הצילומית שלו, הצילומים הקודרים והדיכאוניים, שמעבירים בתוכם מסרים על נפש האדם, הם דבר שמאוד מדבר אליי. לפרויקט שלי אני אנסה לקחת את ההשקעה של קרודסון בהפקותיו, ואת הירידה לפרטים הקטנים.

ארטור טרס - Arthur Tress

ארטור טרס הוא צלם אמריקאי שנולד ב-24 בנובמבר 1940. הוא ידוע בסוריאליזם המבויים שלו ובחשיפה של גוף האדם. ארטור טרס, שנולד בברוקלין, ניו יורק, ב-24 בנובמבר 1940, החל את עבודת המצלמה הראשונה שלו כנער בשכונה הסוריאליסטית של קוני איילנד, שם בילה שעות בחקירת פארקי השעשועים הפורקים.

עבודותיו של טרס מאופיינות בצילום שחור-לבן, מאוד חלומי וסוריאליסטי, ובצילומיו מצלם טרס בני אדם ואובייקטים אחרים. התמונות של טרס משקפות נקודת מבט של חלום ופנטזיה, ולכן מתקשרים לעבודת הגמר שלי. פרויקט הגמר שלי עוסק ברגשות שלי, ובתחושה ה"חלום" שאותה אני מרגיש במהלך היום-יום. צילומיו של טרס משקפים בצורה טובה מאוד את איך שאני מרגיש, לדוגמה בדימוי הבא:

Dream Collector (1970 - 1974)

בתמונה הזו ניתן לראות את הסגנון הצילומי של טרס, שמתקשר מאוד לעבודת הגמר שלי. בתמונה ניתן לראות ילד רוכב על סוס צעצוע, והוא שוכב על הרצפה, בווה באוויר. התמונה מרגישה תיעודית, אך בו זמנית מבוימת ובעלת תחושה סוריאליסטית וחלומית. הילד ששוכב על הרצפה נראה אבוד, חולם, ושקוע במחשבות. בפרויקט הגמר שלי אני אתעסק בתחושות דומות, ואבקש מהמצולמים שלי להיות בעלי הבעה דומה. בנוסף לכך התמונה מצולמת בשחור לבן. כמעט כל

תמונותיו המוקדמות של טרס מצולמת בסגנון זה, ואני גם ארצה להתנסות בצילום כזה בפרויקט שלי.

הז'אנר שאליו משתייכם צילומיו של טרס הוא צילום חלומי סוריאליסטי. צילומיו משלבים אלמנטים מאולתרים של החיים האמיתיים עם פנטזיה בימתית שהפכה לסגנון ההיכר שלו. הפריימים שלו אומנותיים במיוחד, והייחוד שלו על פני אחרים הוא הנרטיב שהוא מכניס לכל תמונה ותמונה.

Dream Collector (1970-1974)

בתמונה ניתן לראות שחקן הוקי מחליק ברחוב, מעל ביוב שמעלה עשן. הרחוב ריק מאנשים ושחקן ההוקי מסתכל לעדשה, ותופס את רוב הפריים. התמונה מעוררת תדהמה והלם. נוצר מתח בין המציאות לבין הדמיון, שכן מדובר בסיטואציה לא שגרתית בעלת איכות חלומית. הצילום מרתק מבחינה אסתטית ורעיונית, וכוונתו של טרס בצילום ובסדרה כולה הייתה לייצג באופן ויזואלי חלומות של ילדים שונים. במהלך צילום הסדרה Dream Collector, טרס התמקד בחלומותיהם של 60 ילדים. הוא נהג ללכת אל מגרשי המשחקים, היכן שניתן היה למצוא ילדים דיי בקלות, ומקליט אותם בזמן שהיו מספרים לו על חלומותיהם. לאחר מכן היה מנסה להציג את החלומות דרך הצילום בצורה שמציגה לא רק את החלום, אלא את חווית החלימה באופן כללי.

בחרתי בתצלום הזה בגלל הקומפוזיציה, האלמנטים החזותיים, הסקרנות והתדהמה שהוא מעורר בי. כשאני מסתכל על התמונה הזו, אני מרגיש סקרנות רבה ואני מנסה להבין מה הייתה כוונתו של טרס בצילום. יש בפריים הזה המון אלמנטים שמדברים אליי ואני מאוד אוהב לראות בצילום - עשן, קשר עין, מרכז של הדמות, כל אלו הם דברים שאני בעצמי מאוד אוהב לעשות, ולכן הפריים מאוד מדבר אליי מהבחינה החזותית. בנוסף לכך מהבחינה הרגשית אני מרגיש שהפריים נוגע בנקודות שבהן אני עוסק ומתעניין בהם - תחושה חלומית ולא אמיתית, סוריאליסטית.

התמונה צולמה בעדשה רחבה. ישנה הקפאה של הדמות והעשן באוויר, ונראה ששחקן ההוקי בתנועה, לכן מהירות התריס היא גבוהה. עומק השדה בתמונה מלא, ניתן לראות בחדות את הבניינים ברקע. בפריים מתקיימים אלכסונים, והדמות עם המחבט מקיימת כמעין צורה של "X" בפריים.

ארתור טרס בחר למקם את שחקן ההוקי במרכז הפריים, כך שהוא תופס את מרבית הפריים. יש פער בין הדמות לבין הרקע, מאחר ושחקן הוקי לא אמור לגלוש באמצע הרחוב. יש שימוש בחליפת הוקי, מחבט הוקי, מסיכה, נעליים וכו'. טרס משתמש בארט הזה על מנת לייצר את הייחוד בפריים. הדמות דינמית, וארתור מקפיא אותו באמצע ההחלקה שלה. התמונה מצולמת בשחור לבן.

יש קונטרסט קצת גבוה, לא יותר מדי. ניתן לראות את הבליטה של מגני הברכיים הלבנים והחושך על הכביש. בפריים יש תאורה טבעית, אור שמש. לפי האור בשמיים בין הבניינים ניתן להניח שצולם בשעות הצהריים. התאורה ישירה על הדמות, וישנה ניגודיות בין החלקים הכהים לבהירים. טרס צילם את הפריים מגובה העיניים של שחקן ההוקי, בלונג שוט לאורך.

Dream Collector (1970-1974)

בתמונה ניתן לראות שלושה ילדים מעופפים מתחת לגג עשוי רשת מתכתית, וקשה להבחין אם הם באמת מעופפים או שבפועל הם שוכבים על הרשת. הם כולם עם ידיים פרושות, כאילו הם מנסים לעוף או שמא הם נופלים. הצילום מעביר תחושה חלומית סוריאליסטית, ודורש התעמקות על מנת להבין מה קורה בו. הוא מעורר שוק וסקרנות, ומספק נרטיב מעניין שנתון לפרשנות. הלוקיישן שנבחר תורם לפריים ויוצר תחושה שהילדים המעופפים למעשה כלואים בתוך כלוב המתכת הזה. הצילום הזה גם הוא חלק מסדרת Dream Collector שבה טרס שאל ילדים שונים על חלומותיהם.

בחרתי בתמונה זו מאחר שהיא מעוררת בי הזדהות ואהדה. אני מרגיש שיש משמעות עמוקה לילדים המעופפים, ושהם מסמלים את הרצון להגיע למקום גבוה יותר בחיים, לעופף ולהרגיש חופשי, בעוד שהרשת מסמלת את החברה שמנסה לחסום את הילדים מלהגשים את חלומם ולעוף. אני מרגיש שאני יכול להזדהות עם הילדים האלו, ואני כמוהם הרבה פעמים מנסה לרדוף אחרי מטרה מסוימת ולהגשים חלום, ובסופו של דבר אני מוצא את עצמי חסום מסיבות שונות.

התמונה צולמה בעדשת נורמל, והפריים מחולק לריבועים ומשולשים שנוצרים על ידי הרשת ועל ידי מנח גופם של הילדים. הילדים קפואים באוויר בצורה חדה מאוד, ולכן מהירות התריס גבוהה. התמונה צולמה בעומק שדה מלא, כלומר עם צמצם סגור.

טרס בחר למקם את שלושת הילדים בצורה של משולש, כאשר כל אחד מהם עם מנח גוף דומה (ידיים פרושות לצדדים). יש פער במיקום בין ילד לילד - ילד אחד בקדמת הפריים יחסית, ילד שני באמצע, והילד האחרון נמצא מאחור והוא מכסה עם גופו את השמש. טרס ממקם את הילד הראשון והאחרון בשליש הפריים. הילדים ככל הנראה דינמים, אם כי לא ניתן בדיוק לדעת כיצד הם צולמו באוויר.

התמונה צולמה בשחור לבן ויש בה קונטרסט גבוה. הילדים חשוכים לגמרי, בעוד שהשמש לבנה לגמרי. השמש היא מקור התאורה בפריים, והיא מחשיכה לגמרי את שלושת הילדים וגורמת להם להיות סילואט - כלומר קו מתאר שלהם אך ללא פרטי גוף ופנים. התאורה היא תאורה אחורית ולכן יש ניגודיות ברורה בין כהה לבהיר, הילדים כהים לגמרי והשמש בהירה מאוד. התמונה היא לונג שוט שצולם מזווית צילום נמוכה.

Dream Collector (1970-1974)

בפריים ניתן לראות ילד עומד בתוך חדר הרוס. מאחוריו מצוירת ספה על הקיר, וניתן לראות מבעד לחלון הגדול והחורים בקיר שבחוץ יש מבנה גדול אשר נראה כמו מלון. התמונה מרגישה כאילו היא מעבירה ביקורת על החברה, ובו זמנית מרגישה כמו פירוש של הצורה בה חווה הילד את העולם. היא מעוררת אמפתיה כלפי הילד, ומעלה שאלות כמו "מה הוא עושה במקום המוזנח הזה?" הלוקיישן גורם לתמונה להיות מסקרנת, ומשמעות התמונה נובעת מהלוקיישן ההרוס, הוא מה שמעלה את השאלות אצל הצופה, ואת הסקרנות. התמונה היא חלק מהסדרה Dream Collector שבה טרס המחיש בצורה ויזואלית חלומות של ילדים.

בחרתי בתצלום הזה מאחר והוא מרגיש לי מאוד אותנטי וייחודי, והוא מסקרן אותי מאוד. כשאני צופה בפריים הזה אני מנסה להבין מה הסיטואציה אותה טרס רצה לביים, ומה למעשה קורה פה. אני מרגיש שהילד מאוד תמים, ואני מרגיש אמפתיה כלפיו. בנוסף לכך הפריים מרגיש לי מאוד סוריאליסטי באיזשהו מקום. למרות שמדובר בסיטואציה שנראית מציאותית, האלמנטים המצויים בפריים גורמים לו להרגיש סוריאליסטי, כמו הספה המצוירת, הקיר השבור והחדר המוזנח.

התמונה צולמה בעדשת נורמל, ויש בתוך הפריים המון מסגרות אשר נוצרות מהחורים בקיר ובחלון. יש הקפאה של הרגע, כלומר מהירות התריס גבוהה, אם כי לא ברור עד כמה היה צריך להעלות את מהירות התריס מאחר והילד סטטי. התמונה צולמה בעומק שדה רדוד - הרחוב שמחוץ לחדר אינו בחדות מלאה ולכן ניתן להסיק שהצמצם פתוח. הילד ממוקם בשליש הפריים והוא מסתכל אל העדשה. בינו לבין הקיר מאחוריו יש יחס שגורם לכך שהוא נראה כאילו הוא "קם" מהספה המצוירת. טרס בוחר להשתמש בחוק השלישים והוא מעמיד את האובייקט שלו בשליש הימני. הילד עומד במקומו מבלי לזוז - סטטי.

התמונה צולמה בשחור לבן. הקונטרסט בתמונה הזו לא גבוה במיוחד, אפילו די נמוך מאחר ויש גוונים רבים של אפור באזורים המוארים. ארתור משתמש בתאורה טבעית המגיעה מהשמש של צהרי היום. התאורה צדדית ויוצרת הארה של חצי מפניו של הילד, בעוד שהחצי השני חשוך לחלוטין. התמונה היא לונג שוט שצולם קצת מעל גובה העיניים.

בראיון ל Blurb, סיפר ארתור שיש לו אוסף גדול של ספרי אמנות וצילום שאותם הוא קורא בזמן שהוא אוכל או שהוא משאיר אותם פתוחים בדפים שונים ברחבי הבית והסטודיו שלו, והוא מציץ בהם במהלך היום. בנוסף לכך סיפר שברגע הנוכחי (בעת הראיון), הוא מתבונן בעבודתו הגרפית של האמן הסוריאליסטי מארק שאגאל, עם כל עולמות הפנטזיה שלו בנוף החלומי של עיזים ופרות מעופפות.

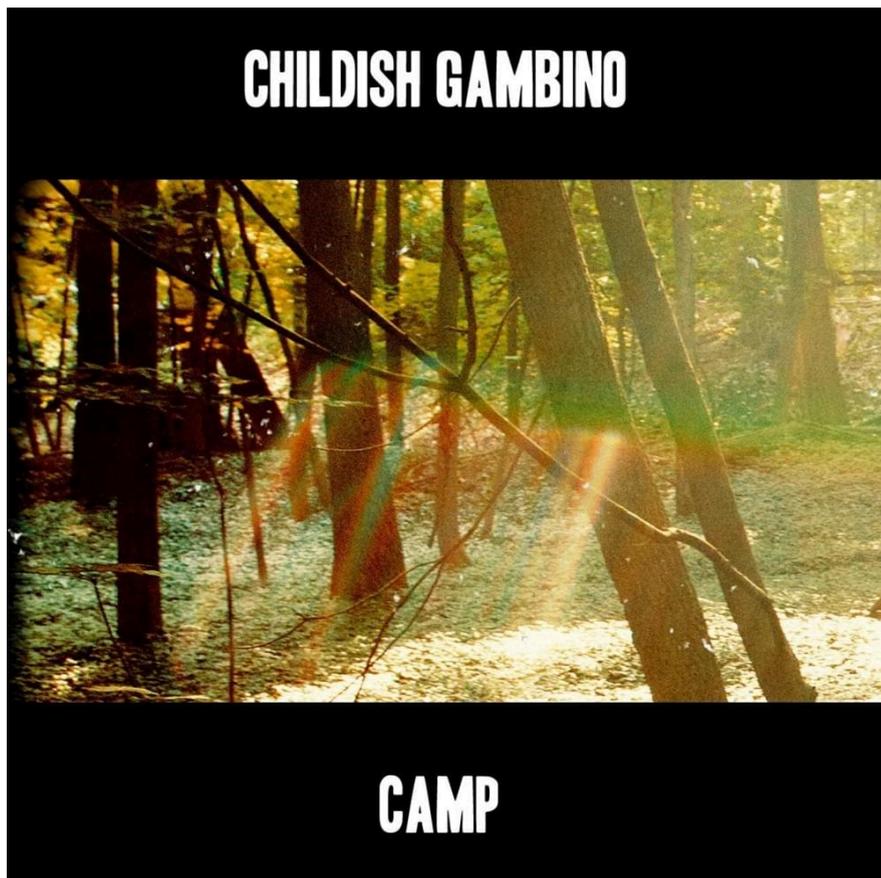
אני מאוד אוהב את עבודותיו של טרס. אני מתרשם במיוחד מהדרך שבה הוא מציג את הסוריאליזם בצורה שדווקא יכולה להיתפס כתיעודית. לפרויקט הגמר שלי אני אקח מארתור את סגנון הצילום החלומי שבו הוא דוגל. סגנון זה מעניין אותי מאוד ואני חושב שהוא מתכתב עם העבודה שלי.

דונלד גלובר - Donald Glover

דונלד מקינלי גלובר נולד ב-25 בספטמבר 1983 בקליפורניה, ארצות הברית. הוא שחקן, ראפר, מוזיקאי, קומיקאי, תסריטאי, במאי ומפיק אמריקאי. שם הבמה שלו כראפר הוא "צ'ילדיש גמבינו" (Childish Gambino). הוא זכה בשני פרסי אמי, שני פרסי גלובוס הזהב וחמישה פרסי גראמי.

דונלד גלובר עוסק בתחומים רבים, אך התחומים שלו שבהם אני מתעניין בעיקר ואותם אחקור הם מוזיקה, משחק ובימוי. דונלד גלובר פרץ לתודעת הציבור דרך תפקידו בתוכנית הסיטקום "קומיוניטי" (Community) בשנת 2009. לאחר מכן החל ליצור מוזיקה תחת שם הבמה "צ'ילדיש גמבינו". המוזיקה של גמבינו החלה כמוזיקת ראפ גסה וחסרת פילטרים, שזכתה לביקורות מעורבות, ומהר מאוד התפתחה לסגנונות אחרים כמו R&B ו-Soul. לגמבינו יש כיום כ-5 אלבומים. דוגמה לאחד מהם הוא אלבומו הראשון, Camp.

Camp (2011)

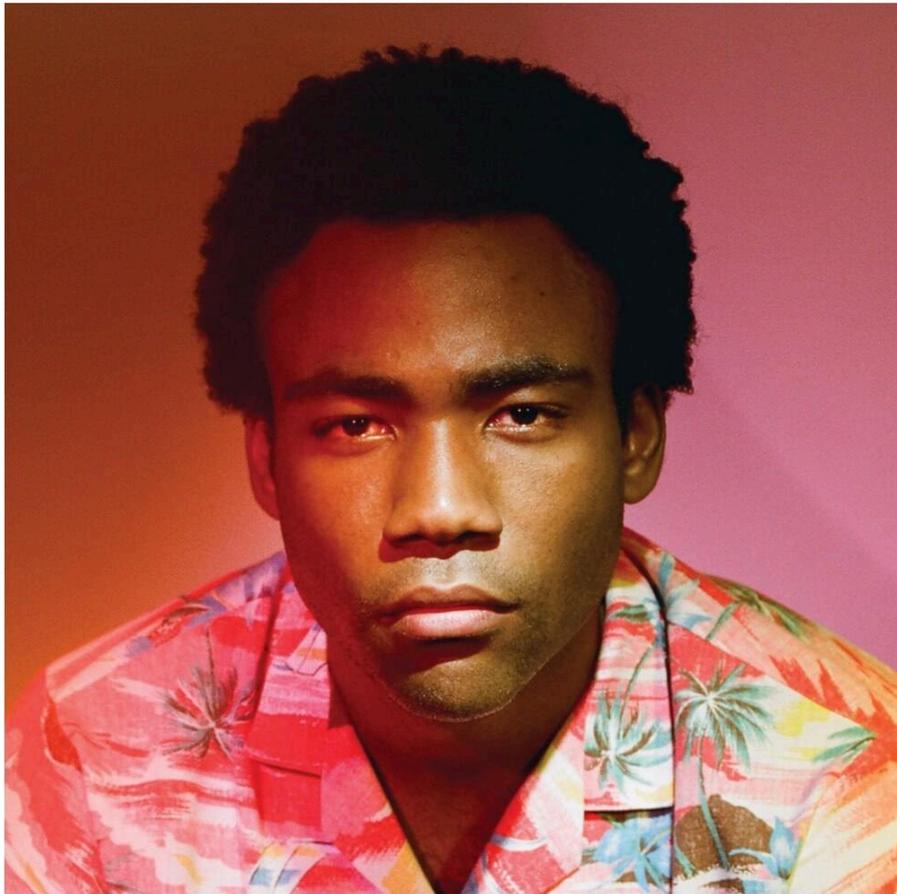

קאמפ הוא אלבומו הראשון של גלובר תחת שם הבמה "צ'ילדיש גמבינו". האלבום הוא אלבום קונספט, שמספר על ילד שיוצא למחנה קיץ - משם נגזר שם האלבום. הכתיבה של גמבינו הייתה

גסה למדי באלבום הזה, אך כמו כן שירים כמו "L.E.S." Bonfire", "heartbrat" זכו להצלחה רבה וכיום יש להם מאות מיליוני האזנות בפלטפורמות השונות. אלבומו הראשון אותנטי מאוד, הוא חסר פילטרים וגמבינו אומר שם את מה שהוא חושב ומרגיש, גישה כזו היא גישה שאותה אני רוצה לאמץ לפרויקט שלי ולדגול בה.

בהמשך הקריירה גלובר החל לדבר בשיריו על בריאות נפשית ועל קשיים שאותם הוא חווה, בנוסף לכך יצר תוכנית טלוויזיה משלו, שכל כולה מתקיימת על הקו הדק שבין ריאליזם לסוריאליזם.

Because The Internet (2013)

"בגלל האינטרנט" הוא אלבומו השני של צ'יילדיש גמבינו. בדומה לאלבומו הראשון, גם זה אלבום קונספט שעוסק בחייו של הילד מהאלבום הראשון, ובהתבגרותו. לאורך האלבום מתמודד הילד עם אירועים משמעותיים בחייו שמבגרים אותו - אהבה, מסיבות ואלכוהול, מוות, ומסקנות קיומיות. האלבום נע בין סגנונות רבים של ראפ, וגמבינו מחלק אותו ל-5 מערכות שונות. אני אתייחס בעיקר למערכה הרביעית והחמישית, ולשירים "Flight of the Navigator" ו-"Life: The Biggest Troll" בפרט. שירים אלו הם שירים עמוקים יותר, ומעבירים מסרים רלוונטים יותר לחקר.

Flight of the Navigator עוסק באובדן אישי של גמבינו, או של "הילד" שבו עוסק האלבום. הוא נאלץ להתמודד עם הקשיים של החיים - עם אובדן, עם דיכאון, ועם משברים קיומיים. לאורך השיר אומר גמבינו: "what are you all? why bother?" הוא לא מבין למה לטרוח להתעסק בחיים, ומהי משמעות החיים. לאחר מכן אומר "Cause I don't know where to go, And no one else seems to know" גמבינו אבוד לגמרי בחיים, הוא לא יודע לאן החיים לוקחים אותו והוא מאבד תקווה בהם. הוא בטוח גם שכמוהו, אף אחד לא באמת יודע מה הוא עושה פה.

לאחר מכן בשיר "Life: The Biggest Troll", גמבינו מגיע למסקנה ברורה - "Life's the biggest troll, but the joke is on us". החיים כמו שגמבינו רואה אותם, הם בדיחה אחת גדולה, שתמיד בסופו של דבר היא עלינו. לא משנה מה תעשה, בסופו של דבר תמות, לשום דבר אין באמת משמעות, החיים הם "טרול" אחד גדול אבל הבדיחה היא עלינו.

שני השירים האלו הם חלקים משמעותיים מאלבום שמשפיע עליו המון, ואני צובר ממנו המון השראה לחיים ולפרויקט שלי. הגישה הקודרת והכואבת ב-"Flight of the Navigator" ליוותה אותי זמן רב, הרגשתי אבוד וחסר משמעות, ועדיין אני מרגיש ככה לפעמים, בזה למעשה עוסק כל הפרויקט שלי. לעומת זאת, המסקנה של גמבינו לאחר מכן היא באיזשהו מקום מעודדת וגם מתאימה לצורה שבה אני יוצר את האומנות שלי. החיים הם בדיחה אחת גדולה, ואני חלק ממנה, ולכן אני משתדל לא לתת לדברים קשים להשפיע עליי יותר מדי. אני מנסה בסך הכל לנצל את הזמן שלי פה ולהביע את עצמי בצורה הטובה ביותר דרך הצילום.

This is America (2018)

This is America הוא סינגל של צ'יילדיש גמבינו, שזכה בשני פרסי גראמי (שיר השנה, הקליפ הטוב ביותר) ולווה בקליפ גרפי שעורר סערה רבה. השיר עוסק בחיים של האדם השחור באמריקה, בגזענות ובסטרייטיפים על הקהילה השחורה. לאורך כל השיר גמבינו קורא גמבינו לאנשים השחורים לאסוף את הכסף שלהם, ולמעשה מציג את המאבק האפרו אמריקאים לשוויון הזדמנויות כמו שאר האנשים באמריקה.

השיר לווה בקליפ שבו ניתן לראות את גמבינו רוקד בחופשיות בתוך מחסן ענק, יורה באדם שחור שנראה כמו עבד עם כיסוי על ראשו, ומהר מאוד מתחיל גמבינו להציג את החיים באמריקה דרך המחסן. ניתן לראות את המרדף אחרי הכסף והמכונות, את מקרי הירי ההמוניים, ואת אלימות המשטרה כלפי הקהילה השחורה.

הקליפ הספציפי הזה מלא ביצירתיות רבה ובאלמנטים סוריאליסטים, שמתקשרים לפרויקט הגמר שלי. בקליפ יש פריימים רבים, כמו של גמבינו רוקד על מכונת ומסביבו מכונות רבות, אדם קשור מנגן בגיטרה, ואישה על מכונת, או אפילו הפריים האחרון שבו בורח גמבינו בבהלה במסדרון חשוך. הקליפ הזה מייצג את הקו הדק שבין סוריאליזם לריאליזם, שכן המקרים שאותם מציג גלובר אכן יכולים לקרות, אך הוא מציג אותם בצורה כל כך מוקצנת שמדובר כבר בסוריאליזם. הסוג הזה של סוריאליזם הזה הוא מקור השראה גדול מאוד לפרויקט שלי, מאחר ותחושת הדה-ריאליזציה שאני חווה היא כביכול חלום שקורה במציאות, משהו לא אמיתי בתוך שהוא גם אמיתי בו זמנית. אני ארצה לנסות גם אני להביא סוריאליזם שכזה בפרויקט הגמר שלי.

Atlanta (2016-2022)

אטלנטה היא סדרה שבה משחק דונלד גלובר, ואותה גם ביים והפיק. הסדרה מספרת את סיפורו של ארן (דונלד גלובר) בחור ללא הרבה כסף שמנסה למצוא את דרכו החוצה מאטלנטה. בן דודו הוא ראפר בשם פייפר בוי, וארן מציע להיות המנהל שלו. הסדרה מציגה את החיים הלא סטנדרטיים של ארן, פייפר בוי, ואן (אישתו של ארן) ודריוס (חבר של פייפר בוי וארן).

הסדרה מתרחשת בעולם שלנו, אך בו זמנית גם נמצאת בעולם שונה לגמרי. היא גובלת בסוריאליזם והרבה מאוד פעמים היא מותחת את גבולות המציאות ואת הדברים שאכן אפשריים במציאות. לדוגמה - בעולם של אטלנטה ג'סטין ביבר הוא שחור, יש מכוניות בלתי נראות, ויש ערוץ טלוויזיה שלם שמוקדש אך ורק לאנשים שחורים. בו זמנית, אטלנטה גם עוסקת בנושאים מאוד ריאליסטיים ואפשר הרבה פעמים לחשוב שהיא מתרחשת בעולם שלנו.

באופן כללי אטלנטה היא סדרה קומית שמתעסקת הרבה בגזענות, אך יש בה פרקים שעוסקים בנושאים רציניים וקשים, כמו משמעות החיים, דיכאון, חרדה, שימוש מופרז בסמים, לחץ, ואיבוד תכלית בחיים. הפרקים הבודדים האלו הם הזכורים ביותר אצלי, מאחר ואני מרגיש חיבור של ממש אליהם. לדוגמה, במהלך הסדרה ארן מתמודד עם המון אתגרים שהחיים מציבים לו, לחץ מצד החברים והמשפחה שלו, והוא מתקשה מאוד לתפקד. בסופו של דבר הוא הולך לפסיכולוג על מנת לדבר איתו על הבעיות והקשיים שלו. אני מרגיש שהפרקים האלו שמראים בעיות יום-יום אמיתיות בתוך כל הסוריאליזם של הסדרה, הם מה שהופכים אותה לכל כך מיוחדת.

אני מקבל המון השראה מהדרך שבה אטלנטה משלבת נושאים שכביכול פחות נהוג לדבר עליהם, כמו בריאות נפשית, ביחד הסוריאליזם המצוי בעולם שלה. לפרויקט שלי אני אקח השראה מהדרך שבה אטלנטה מציגה בעיות נפשיות, על מנת להציג את הבעיות שאני עצמי חווה.

דונלד גלובר השפיע על המון אנשים, וכיום יש לו עשרות מיליוני מעריצים בכל רחבי העולם. כפי שניתן להבין, ההשפעה שלו רחבה מאוד, הוא נע בין מוזיקה, לבימוי, למשחק, להפקה ועוד תחומים רבים בהם הוא משפיע על מיליוני אנשים ומספק להם השראה.

אני מאוד מתרשם מהישגיו הרבים של גלובר, ובעיקר מהדרך שבה הוא מצליח להביע את עצמו בתחומי אומנות שונים. מתוך כל הדברים שאותם הצגתי, אני חושב שלפרויקט שלי אני אקח את הנכונות של גלובר להציג את האמת שלו ואת החזון האמנותי שלו דרך היצירה, או במקרה שלי, דרך הצילום.

ביבליוגרפיה:

דיסוציאציה, דה-פרסונליזציה ודה-ריאליזציה (ענבל טננבאום)

<https://www.haifacbt.co.il/%D7%93%D7%99%D7%A1%D7%95%D7%A6%D7%99%D7%90%D7%A6%D7%99%D7%94-%D7%93%D7%94-%D7%A4%D7%A8%D7%A1%D7%95%D7%A0%D7%9C%D7%99%D7%96%D7%A6%D7%99%D7%94-%D7%95%D7%93%D7%94-%D7%A8%D7%99%D7%90%D7%9C%D7%99%D7%96/>

צבעיו הקודרים של הדיכאון (פרופסור יוסף ליון), 2020

<https://joseph-levine.co.il/2020/09/%D7%A6%D7%91%D7%A2%D7%99%D7%95-%D7%94%D7%A7%D7%95%D7%93%D7%A8%D7%99%D7%9D-%D7%A9%D7%9C-%D7%94%D7%93%D7%99%D7%9B%D7%90%D7%95%D7%9F/>

Kyle Thompson - Haunting imaginary (Laura Cabisco)

<https://metalmagazine.eu/post/kyle-thompson-haunting-imaginary-laura-cabisco/>

Kyle Thompson Biography (Kyle Thompson)

<https://www.kylethompsonphotography.com/fine-art>

Gregory Crewdson Biography (Gregory Crewdson)

<https://gagosian.com/artists/gregory-crewdson/>

Arthur Tress Biography (Arthur Tress) <https://arthurtress.com/biography/>

The Marvelous World and Books of Arthur Tress (Blurb)

<https://www.blurb.com/blog/pro-photographer-photobook-arthur-tress-interview/>